

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivany Hasalové a soudců Mgr. Reného Fischera a JUDr. Ladislavy Mentbergerové v exekuční věci oprávněného: **Komerční banka, a. s.**, IČ: 45317054, se sídlem Praha 1, Na Příkopě 969/33, proti povinnému: **P. P.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, adresa pro doručování: xxx, xxx, zastoupený Mgr. M. Š., obecným zmocněncem, bytem xxx, xxx, **pro 55.000 Kč s příslušenstvím**, k odvolání oprávněného proti usnesení soudního exekutora JUDr. Juraje Podkonického, Ph.D., Exekutorský úřad Praha 5, se sídlem Praha 6, Evropská 663/132, ze dne 8. září 2010, č. j. 067EX 2379/03-102,

t a k t o :

- I. Usnesení soudního exekutora **s e** ve výroku ad II. **m ě n í** tak, že povinný je povinen zaplatit soudnímu exekutorovi JUDr. Juraji Podkonickému, Ph.D., Exekutorský úřad Praha 5, náklady exekuce ve výši 7.800 Kč do tří dnů od právní moci usnesení.

Ve výroku ad III. se usnesení potvrzuje.

- II. Oprávněný, povinný a soudní exekutor nemají právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Soudní exekutor shora označeným usnesením zastavil exekuci nařízenou usnesením ze dne 29. 7. 2003, č. j. Nc 1238/2003-4 (ad I.), oprávněnému uložil povinnost zaplatit soudnímu exekutorovi na náhradě nákladů exekuce částku 7.800 Kč do tří dnů od právní moci usnesení (ad II.) a vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (ad III.).

Soudní exekutor exekuci zastavil podle § 268 odst. 1 písm. e) o. s. ř. a § 55 odst. 3 e. ř. za použití § 52 e. ř. O nákladech řízení mezi účastníky rozhodl podle § 271 o. s. ř. za použití § 52 odst. 1 e. ř. Podle § 89 e. ř. uložil oprávněnému povinnost zaplatit náklady exekuce soudnímu exekutorovi.

Proti usnesení podal odvolání oprávněný, a to pouze do výroku ad II. o nákladech exekuce. Nesouhlasil s tím, aby povinnost k náhradě nákladů exekuce vůči soudnímu exekutorovi byla uložena jemu a poukázal na judikaturu Ústavního soudu ČR, zejména jeho nálezy sp. zn. III.ÚS 455/08, podle něhož náklady exekuce a náklady účastníků zásadně hradí ten, kdo zastavení exekuce zavinil. Oprávněný se žádného procesního zavinění nedopustil a náklady exekuce by měl podle toho hradit povinný. Soudní exekutor navíc své rozhodnutí blíže nezdůvodnil a není zřejmé, na základě čeho procesní zavinění oprávněného dovedl.

Závěrem navrhl, aby odvolací soud usnesení soudního exekutora ve výroku ad II. změnil tak, že povinnost k náhradě nákladů exekuce uloží povinnému.

Povinný se k podanému odvolání nevyjádřil.

Odvolání oprávněného směřovalo pouze proti výroku ad II. Výrok ad III. je však ve vztahu k tomuto výroku výrokem závislým a přezkumné činnosti odvolacího soudu podléhá rovněž [§ 212 písm. b) o. s. ř.].

Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a odst. 6 o. s. ř. za použití § 55c odst. 5 e. ř. v mezích podaného odvolání (§ 206 odst. 3 o. s. ř.) správnost usnesení soudního exekutora včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo, aniž by ve věci nařizoval jednání [§ 214 odst. 2 písm. e) o. s. ř.], a poté shledal odvolání oprávněného důvodným.

Exekuce byla nařízena usnesením Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 29. 7. 2003. Na rozhodování o úhradě nákladů exekuce se proto vztahují závěry nálezu Ústavního soudu ČR ze dne 5. 5. 2009, sp. zn. IV.ÚS 314/2009, ve kterém tento soud vyslovil, „že v případě absence explicitních intertemporálních ustanovení, tj. za situace, kdy zákonodárce mlčí jak k otázce, zda je nárok podle předchozí úpravy zachován, tak k aplikovatelnosti nové úpravy, je dle Ústavního soudu třeba přijmout takový výklad (sp. zn. II. ÚS 444/03, II. ÚS 37/04, I. ÚS 287/04, I. ÚS 344/04, IV. ÚS 178/04), který šetří smysl a podstatu základního práva, v daném případě práva na legitimní očekávání. Opačný aplikační či interpretační postup znamená porušení čl. 4 odst. 4 Listiny, je proto ve svém důsledku výkladem retroaktivním. V dané věci pak Ústavní soud otázku intertemporality posoudil použitím metody analogie legis. Dle § 129 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, se výkon rozhodnutí uskutečňovaný na základě usnesení soudu o nařízení výkonu rozhodnutí vydaného před účinností tohoto zákona uskuteční podle dosud platných právních předpisů. Vycházejí z přístupu obdobného, jenž Ústavní soud aplikoval ve věci sp. zn. Pl. ÚS 38/06, a vycházejí dále z úvahy, dle níž není dán rozumný důvod pro odlišení účelů sledovaných zákonem č. 120/2001 Sb., exekučním řádem, a jeho novelou provedenou zákonem č. 347/2007 Sb., nutno pro posouzení intertemporality založené předmětnou novelou analogicky vycházet z maximy vyjádřené v ustanovení § 129 exekučního řádu a výkon rozhodnutí uskutečňovaný na základě usnesení soudu o nařízení výkonu rozhodnutí vydaného před účinností zákona č. 347/2007 Sb. posoudit dle exekučního řádu ve znění platném a účinném do 31. prosince 2007“.

Vzhledem k tomu, že exekuce byla nařízena ještě před účinností zák. č. 347/2007 Sb., je nutné v intencích citovaného závěru Ústavního soudu ČR aplikovat při rozhodování o nákladech zastavené exekuce ustanovení § 89 e. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2007 (dále jen exekuční řád – e. ř.), tedy před novelou provedenou zákonem č. 347/2007 Sb.

Ze zákonné dikce § 89 e. ř., ve znění platném do 31. 12. 2007, nelze dovodit bez dalšího povinnost oprávněného k náhradě nákladů exekuce. Použití tohoto ustanovení bylo závislé na posouzení otázky, zda oprávněný by byl hlediska zásad vyjádřených v § 271 věta první o. s. ř. osobou povinnou k náhradě nákladů exekučního řízení (srovnej stanovisko Nejvyššího soudu ČR k výkladu zákona č. 120/2001 Sb., publikované pod č. 31/2006 Sb. Soudních rozhodnutí a stanovisek, dále stanovisko pléna Ústavního soudu ČR ze dne 12. 9. 2006, sp. zn. Pl ÚS-st. 23/06, a usnesení Ústavního soudu ČR, sp. zn. III ÚS 283/06).

V daném případě byla exekuce zastavena podle § 268 odst. 1 písm. e) o. s. ř. poté, kdy průběh exekuce ukázal nedostatek exekučně postižitelného majetku povinného. Zavinění oprávněného by za této situace přicházelo v úvahu jen tehdy, jestliže by bylo zjištěno, že měl k dispozici poznatky o nesolventnosti povinného. Z obsahu spisu žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné učinit tento závěr, nevyplývají. Jestliže tedy nebylo zjištěno, že oprávněný mohl negativní výsledek předvídat, pak nenese vinu na tom, že exekuce byla zastavena. O procesním zavinění oprávněného by bylo možné uvažovat např. tehdy, pokud by oprávněnému před podáním návrhu na nařízení exekuce bylo známo, že povinný je v likvidaci, konkurzu apod. O takovýto případ se zde však nejedná. Oprávněný navíc nedisponuje takovými prostředky jako soudní exekutor, kterými by mohl majetkové poměry povinného ověřit ještě před podáním návrhu na nařízení exekuce.

Náklady exekuce soudní exekutor vyčíslil správně v souladu s vyhláškou č. 330/2001 Sb., ve znění platném do 31. 10. 2008, když tyto sestávají z odměny ve výši 3.000 Kč podle § 11 odst. 3 této vyhlášky, paušální náhrady hotových výdajů ve výši 3.500 Kč podle § 13 odst. 1 citované vyhlášky a náhrady za DPH 20 % podle § 137 odst. 1 a 3 o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř., celkem 7.800 Kč.

Odvolací soud z uvedených důvodů usnesení soudního exekutora ve výroku ad II. postupem podle § 220 odst. 3 o. s. ř. změnil tak, jak to vyplývá z výrokové části tohoto rozhodnutí. Ve výroku ad III. jej potvrdil podle § 219 o. s. ř. jako věcně správné, když oprávněnému v tomto řízení žádné náklady nevznikly.

Oprávněný byl v odvolacím řízení úspěšný, avšak ani v tomto řízení mu žádné náklady nevznikly. Náklady exekuce nevznikly ani soudnímu exekutorovi.

Výrok ad I. nebyl odvoláním dotčen, a zůstal proto stranou přezkumné činnosti odvolacího soudu (§ 206 odst. 3 o. s. ř.).

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** dovolání přípustné.

V Praze dne 20. října 2010

JUDr. Ivana H a s a l o v á v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Dagmar Künzelová